

правя. Пикильо слѣдователно бѣ превъсходна корысть, освѣтъ само началата му, ако трѣба да наречемъ тѣй малкото честны чувства, и тѣ толкози слабы щото и наймалката выхрушка бѣ доста да ги искорени.

Найголѣмата екърбъ на Пикильо бѣше дѣто са отдѣляше отъ другаря си: какво ще станяше горкыйтъ Петралби, който са изложи на таквази опасность за да го отърве? Но подиръ малко той са принуди да помисли и за себе си. Жуанъ-Батиста и пріятелитѣ му излѣзохъ изъ града предъ зора; едни челоуѣцы, на гледъ търговцы, ги чакахъ вѣтъ отъ градскытъ стѣны съ конѣ за капетанина и за другаритѣ му, и съ два катѣра тежко натоварены; а другыйтъ третій немаше никакъ товаръ, и капетанинѣтъ като го видѣ искриви са.

«Една толкози добръ скроена работа! Викторіано Карамба ни изигра!

— Грѣшката не е моя, г. капетане! отговори единъ кѣсъ, но дебелъ челоуѣкъ, съ поголѣмо вліяніе отъ другытъ, и той бѣше Мартинъ де-Варала, наричанъ *Карамъ*, пріятель и повѣренъ на Жуана Батиста и вторый подиръ него. Не е кривъ горкыйтъ хазнедаръ на Пампелуна, ако ковчегѣтъ му са намѣри празенъ.

— Наистина хазнадаритѣ сж отговорны за парытъ на правителството; той трѣба да ны обезпечети отъ себеси; обиде ны въ туй отношеніе.

— Ще сторишь добръ, капетане! Но мыслижъ че съ графа де-Лерма не ползуватъ досегашнытъ ни планоуе; трѣба да ги измѣнимъ, и да не гонимъ вече правителственнытъ ковчезы.

— Добръ думашъ. Той има искуството да ги испраздня!

— Да, той е голѣмъ министръ на финансытъ!

— На добра честь ный имамы съ него и друга една смѣтка! Хайде да вѣрвимъ, господа, и понеже едното животно е на зла честь ненатоварено, турете (рече като показваше на Пикильо) този товаръ, ако и да не е толкози скжпоцѣненъ като другыя. Нека бжде обаче; ще са постараймы да го направимъ полезенъ Готовы!»